

A Fővárosi Ítéltábla a ügyvédi Iroda .; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt R Korlátolt Felelősségű Társaság (.) felperesnek, a ügyvéd (fél címe 2) által képviselt alperes neve ()alperes ellen kártérítés megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2018. március 8. napján meghozott 8.G.40.614/2017/12. számú ítélete ellen a felperes 13. sorszámú fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A releváns tényállás szerint alperes a BKP Kommunáltechnikai Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: adós) gazdasági társaság vezető tisztségviselője volt a megalakulásától, 2006. augusztus 2. napjától 2011. június 30. napjáig bezáróan. Az adós ellen 2011. augusztus 16. napján kezdeményezett felszámolási kérelem alapján a Budapest Környéki Törvényszék a 2.Fpk.13-11-002113. szám alatti eljárásban rendelte el az adós felszámolását 2012. február 8-i kezdő időponttal. A felszámolást lefolytató bíróság a 2016. február 18. napján meghozott 2.Fpk.2113/2011/54. számú végzésével az adós gazdasági társaság felszámolási eljárását az egyszerűsített szabályok szerint befejezte, és az adós gazdálkodó szervezetet megszüntette. A felszámolási eljárás folyamatában az adós gazdasági társaság felszámolója a felperes hitelezői igényét, mint határidőn belül érkezett hitelezői igényt 1.010.000 forint összegben nyilvántartásba vette.

A felperes a Budapest Környéki Törvényszék előtt előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a BKP Kommunáltechnikai Korlátolt Felelősségű Társaság „f.a.” adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyonában 29.999.000 forint összegű vagyonsökkenést okozott. Kereseti kérelmét a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1)-(2) bekezdésére alapította. Keresetét az első fokon eljáró bíróság a 2017. március 8. napján meghozott 6.G.40.467/2015/35. számú ítéletével elutasította, a Fővárosi Ítéltábla a 2017. június 21. napján kelt 12.Gf.40.265/2017/4. szám alatti ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A felperes az adott ügyben előterjesztett keresetében kérte alperes kötelezését 1.004.000 forint tőke és ezen összeg 2009. november 5. napjától a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamatának a megfizetésére. Kereseti kérelme jogalapjául az adós elleni felszámolási eljárás megindítására irányuló kérelem benyújtásának időpontjában hatályos Cstv. 63. § (3) bekezdését jelölte meg. Keresetében állította, hogy a felszámolási eljárásban érvényesített 1.004.000 forint összegű hitelezői igényét a felszámolási eljárásban bejelentette, azt a felszámoló visszaigazolta. Ismertette az alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított bírósági eljárásokban hozott határozatokat, hangsúlyozta azonban, hogy az ítéletek ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melynek elbírálása még folyamatban van.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte.

Azzal érvelt, hogy alperest a 2011. augusztus 16. napján hatályos Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján jogerősen megállapított felelősség esetén lehetne kötelezni a felperesi követelés kielégítésére. Az eljáró bíróságok azonban alperesnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősségét nem állapították meg. Így nincs jogszabályi lehetőség arra, hogy alperest mint az adós volt vezetőjét a felperes ki nem elégített követelése erejéig kötelezze a bíróság. Hangsúlyozta, a felülvizsgálattal támadott ítéletek jelenleg is hatályban vannak, azok jogerősek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte felperest az alperes javára 85.725 forint perköltség megfizetésére.

Határozata jogi indoklásában idézte az adós elleni felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelem benyújtásakor hatályos Cstv. 63. § (3) bekezdésében foglaltakat, hangsúlyozva, hogy az e §-ban szabályozott marasztalásra irányuló per feltétele, hogy a bíróság az alperesnek mint az adós gazdasági társaság volt ügyvezetőjének a Cstv. 33/A. §-a szerinti perben hozott jogerős határozatával megállapítsa a felelősségét. Ez esetben - a jogerős határozat birtokában - van lehetőség a törvényben szabályozott jogvesztő határidőn belül a ki nem elégített követelés erejéig keresetindításra az adós volt vezetője ellen. Figyelemmel arra, hogy az alperes ellen indított felelősség megállapítása iránti perben hozott ítéletek a felperes felelősség megállapítására irányuló keresetét elutasították, így hiányzik a Cstv. 63. § (3) bekezdésében írt konjunktív feltételek egyike, a felülvizsgálati kérelem pedig nem alapozza meg a felperes keresetét.

A pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pereszes alperest kötelezte azzal, hogy az alperes által 133.350 forint ügyvédi munkadíj összegében megállapítani kért perköltség összegét eltúlzottnak tartotta, 2,5 óra időtartamban látta megállapíthatónak az ügyvédi munkadíj elszámolását. Csökkentette továbbá a megbízási szerződésben rögzített óradíjra vetített 20% + áfa költségátalányt is, melyet a pertárgy értékével összhangban nem állónak ítélt, így azt 5.000 forint + áfa összegre mérsékelte.

Az ítélet ellen felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérte. Kérte továbbá az elsőfokú bíróság utasítását arra, hogy az új eljárást a Kúria előtt Gfv.VII.30.753/2017. ügyszám alatt folyamatban lévő felülvizsgálati eljárás jogerős befejezéséig függessze fel.

Kifejtette, a Cstv. 33/A. §-a kétlépcsős peres eljárás keretében szabályozza a vezető tisztségviselőnek a társaság vagyonából ki nem egyenlített hitelezői követelésekért való, saját vagyonára kiterjedő kárfelelősségét. A megállapítási perben a bíróság csupán megállapítja az alperes vezető tisztségviselő felelősségét és az általa okozott vagyonsökkenés összegét, azonban megfizetésre még nem kötelezi. A Cstv. 63. § (3) bekezdése szerint, amennyiben a felperesi hitelező a megállapítási perben pernyertes lesz és a felszámolási eljárás befejeződik, úgy ezt követően

terjeszthet elő az ügyvezetővel szemben marasztalási keresetet. A marasztalási kereset anyagi jogi előfeltétele az, hogy az adós társasággal szembeni felszámolási eljárás jogerősen befejeződjön, hiszen a vezető tisztségviselő Cstv. 33/A. §-a szerinti kárfelelőssége mögöttes, másodlagos, csak a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői követelésekért áll fenn. A megállapítási per tehát a marasztalási pert mindenképpen megelőzi, a jelen eljárás előkérdése. Kiemelte, hogy a megállapítási perben hozott másodfokú ítélettel szemben 60 napos határidőn belül van helye felülvizsgálati kérelemnek, a marasztalási keresetet szintén ez időtartamon belül kell benyújtani. Ebből eredően előfordulhat, sőt amennyiben a megállapítási perben hozott ítélettel szemben valamelyik fél felülvizsgálati kérelmet kíván benyújtani, úgy a gyakorlatban mindig és biztosan elő fog fordulni, hogy a felülvizsgálati kérelem tárgyában jogerős döntés a Kúria leterheltségénél vagy más oknál fogva még nem születik, ugyanakkor a marasztalási perben a bíróság már tárgyalást tart, mely eljárásban a marasztalási per anyagi jogi előfeltételeinek a fennállása is vizsgálendő. Ezen eljárásokban egyetlen lehetőség a már megindított marasztalási per felfüggesztése a megállapítási perben előterjesztett felülvizsgálati kérelem jogerős elbírálásáig. Utalt rá, hogy kérelmét az elsőfokú eljárásban is előterjesztette, mely kérelme álláspontja szerint indokolatlanul lett elutasítva. Úgy vélte, nem jelenthet megoldást a perben az sem, hogy a másodfokú bíróság függeszti fel a felülvizsgálati eljárás befejezéséig az előtte lévő fellebbezési eljárást, mivel ez esetben - amennyiben a másodfokú eljárás alatt születne meg a Kúria ítélete, és ez alapján hozna jelen marasztalási peres eljárásban az ítélőtábla érdemi ítéletet -, úgy az elsőfokú bíróság hatáskörét venné át, megfosztva ezzel peres feleket a rendes jogorvoslat lehetőségétől. Azzal is érvelt, hogy amennyiben az ítélőtábla a fellebbezési kérelmének nem adna helyt, ez egyben azt is jelentené, hogy a megállapítási perben hozott ítélettel szemben a felperest, illetve bármely felet megillető felülvizsgálati kérelem előterjesztésének a joga kiüresedne.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú eljárással felmerült perköltségei megfizetésére kötelezését kérte.

Hangsúlyozta, hogy a Kúria előtt folyamatban lévő felülvizsgálati eljárás a jelen per jogerős elbírálása szempontjából nem minősül a Pp. 152. § (2) bekezdése alapján olyan előkérdésnek, amelyre tekintettel az eljárás felfüggesztésének volna helye. Az alperes kárfelelőssége e perben nem állapítható meg, figyelemmel arra, hogy az ellene megindított megállapítási perben mind az első-, mind pedig a másodfokon eljáró bíróságok részéről elutasító döntés, és így jogerős ítélet született. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a felperesi jogi képviselő jogdogmatikai szempontból összekeveri az alaki és anyagi jogerő jogintézményét. Az előbbi a megtámadhatatlanságot, az utóbbi a határozat megváltoztathatatlanságát takarja, amely a rendkívüli perorvoslatok előterjesztésére nyitva álló határidők eltelte következtében, fokozatosan áll be. Amikor a Cstv. a marasztalási per előterjesztésének anyagi jogi előfeltétele kapcsán jogerősen megállapított felelősségről beszél, akkor az alakilag jogerős határozat fogalmat érti alatta, amelyet az ítélőtábla 12.Gf.40.265/2017. szám alatt meghozott másodfokú ítélete szolgáltat. A Kúria előtti eljárást, mint rendkívüli perorvoslatot nem lehet megismételt fellebbezési eljárásnak tekinteni. Hangoztatta, hogy a megállapítási perben keletkezett iratok tanúsága szerint felperesnek többszöri bírói figyelmeztetés ellenére nem sikerült bizonyítania, hogy alperes a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát követően nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el a feladatát. A Kúria revíziós jogkörében eljárva az alsóbb fokú bíróságok által megállapított tényálláshoz kötve van, kizárólag jogkérdésben vizsgálhatja felül a felülvizsgálati kérelemmel megtámadott határozatot. Ezért vélhetően a kérelem elutasítása várható.

A felek tárgyalás tartását nem kérték, ezért az ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján, tárgyaláson kívül bírálta el.

A másodfokú bíróság a tényállást azzal egészíti ki, hogy a Kúria - hivatalos úton beszerzett - 2018. október 25. napján meghozott Gfv.VII.30.753/2017/5. számú ítéletében mint felülvizsgálati bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az ítéletben foglaltak szerint a felülvizsgálat során érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény említett rendelkezése által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek. Az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja. A jogerős ítélet megállapítása, mely szerint a felperes által állított vagyonsökkenés az alperes vezetői tisztsége megszűnésekor még nem következett be, az alperes a társaság vagyonát és iratait megfelelően átadta az új vezető tisztségviselőnek, mindezekre figyelemmel érdemben nem volt felülvizsgálható. Azt pedig - amint arra az ügyben eljáró bíróságok helytállóan rámutattak - jogerős bírósági ítélet állapította meg, hogy a 2011. augusztus 1-jén kötött engedményezési szerződés tárgyát képező követelés már az engedményező adóst sem illette meg a szerződésben megjelölt kötelezettel szemben, az engedményezés tehát az adósnál ténylegesen semmilyen vagyonsökkenést nem idézett elő. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében megjelölt hátrányos következmények, így a vagyonsökkenés bekövetkezése megállapíthatóságának hiánya önmagában kizárja a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítását. A felülvizsgálati kérelem további hivatkozásainak, köztük annak vizsgálata ezért, hogy a másodfokú bíróság helytálló álláspontot foglalt-e el a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját illetően, szükségtelen volt. Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A fellebbezés - figyelemmel a kiegészített tényállásban is foglaltakra - nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete helytálló, ezért azt a másodfokú bíróság - indokainál fogva - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra - helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel azonban az alábbiakra mutat rá.

A Cstv. 63. § (3) bekezdése a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül teszi lehetővé a Cstv. 33/A. § szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján az adós volt vezetőjének kötelezését a hitelező ki nem elégített követelésének a megfizetésére.

Helytállóan hangsúlyozta azonban alperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy a Cstv. a marasztalási per előterjesztésének anyagi jogi előfeltételül támasztotta a megállapítási perben hozott ítélet jogerőre emelkedését azzal, hogy a jogerősen megállapított felelősséget írta elő a Cstv. 63. § (3) bekezdése szerinti marasztalási kereset egyik konjunktív feltételül.

Az adott ügyben ilyen feltétel megvalósulásának hiányában terjesztette elő felperes a keresetét, ezért azt alappal utasította el az elsőfokú bíróság.

Mindemellett rögzíthető - az időközben meghozott tényállás kiegészítésben is hivatkozott kúriai határozatban foglaltakra is figyelemmel -, hogy a felperesi felülvizsgálati kérelem sem eredményezte az alperesi felelősség megállapítását. Így a marasztalási kereset feltételül szabott felelősség megállapításának hiányában továbbra sem lehetséges az alperes marasztalása.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú eljárással felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségének a megfizetésére, melynek mértékét az ítélőtábla a bírósági eljárásban megállapítható, ügyvédi költségekről szóló

32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseiben foglaltak alapján, mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2018. december 13.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Horváth Andrea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző